

EL MICALET GALÀCTIC

Nous acudits de Llorenç

Llorenç Giménez

Dibuixos de Fran Parreño

Dos amics de Beniarrés parlaven de la guerra.

–És veritat que, un oncle teu, el matà una bala perduda?

–No, no, perduda no –va respondre l’altre–: li la trobaren dins l’estómac.

Un pobret demanava caritat a la porta de l’església d’Alberic:

–Un pastisset, per l’amor de Déu!

–Si tens fam –li va preguntar una dona molt caritativa–, per què no et conformes amb una barra de pa?

–Si fóra un altre dia, sí –digué el pobret, molt conformat–. Però és que avui és el meu aniversari!

Un pobret demanava almoina a la porta del monestir de Sant Miquel dels Reis i, quan va passar un home, li pregà:

–Senyor, una almoineta, per caritat...

L'home es va traure la cartera de la butxaca i el pobret li va dir:

–Haurien de ser trenta euros...

–Trenta euros? I això per què?

–Perquè la vida està molt cara –va respondre el pobret.

Al poble del Palomar, diu que un dia va entrar un xiquet a la botiga, amb molta pressa i cridant:

–Un refresc, per favor!

I el botiguer no li contestava.

–Un refresc, per favor! –va repetir el xiquet, molt més fort.

–No em crides, que no estic sord –li digué el botiguer–. Quines galletes dius que vols?

Dos amics parlaven de les seues coses.

–De manera que ton pare mana a casa...

–Manar, mana, però ningú no li fa cas.

Al zoològic del Parc de la Capçalera de València, un visitant molt pelut pregunta a la dona que s'encarrega de vigilar la porta:

–Per favor, em podria dir per on es va a la gàbia dels goril·les?

–El primer carrer a la dreta –li diu la dona–; però no cal que hi vaja, que la gàbia ja està plena.

Un home, molt brut, entra en un restaurant, seu i demana el menú. Quan ja l'han servit, crida el cambrer i li pregunta:

–Escolte, vosté creu que açò de la forqueta és carn de porc?

–A quina part de la forqueta? –li pregunta el cambrer, arrufant el nas.

A l'institut de Moixent, en una classe d'història, el mestre pregunta:

–Francesc, qui era Tit?

–El fill de Vespasià –diu el xiquet.

–I qui era Vespasià? –insisteix el mestre.

–El pare de Tit...

En què s'assemblen les llimes i els terratinents? En el fet que els dos tenen moltes propietats!

A l'escola de primària de Benassal, un alumne pregunta al mestre:

–Com s'escriu bala?

–Com sona –li diu el mestre.

I el xiquet va escriure: pum!

Un jove havia anat a demanar treball a una empresa de Guardamar.

–Parla vosté anglés –li pregunta l'encarregat.

–No, però l'escolte molt bé...

Un home eixia una miqueta borratxo d'una taverna i va entropessar contra un pal de la llum.

–Perdone, senyor –li va dir.

L'home va continuar caminant i, a les poques passes, va ensopegar amb un altre pal de la llum.

–Disculpe, cavaller... –es disculpà.

I així, cada vegada que feia un parell de passes, xocava contra alguna cosa més dura que el seu cap. De manera que l'home es va parar i va dir:

–No em mouré d'ací fins que no s'acabe la desfilada!

En un bar que hi ha a la plaça d'Alfara, un home esperava que el cambrer li dedicara una miqueta d'atenció.

–Cambrer –li va dir, quan per fi el va atendre–, ja l'he cridat cinc vegades, que no té orelles?

–Sí, senyor –digué el cambrer–, com les vol, fregides o amb vinagre?

A Fredes hi havia un domador de feres tan valent que li deien l'Audaç, perquè era capaç de posar el braç dins la boca dels tigres. L'home tingué un dia desafortunat i ara és conegut amb el nom del Manc.

Un soldat es presenta davant del seu capità i li pregunta:

–Capità, havia dit vosté que necessitava un soldat per a creuar les línies enemigues?

–Efectivament –diu el capità–. Què saps d'explosius?

–No res, senyor.

–I de metralladores?

–Encara menys, senyor.

–Tens coneixements de ràdio i comunicacions?

–No, senyor, gens.

–I a què has vingut?

–A dir-li que, amb mi, no compte.

La senyora Encarna, una dona del carrer sant Roc de l'Alcúdia, tenia un problema perquè el timbre de la porta no li funcionava, de manera que va telefonar a un electricista i quedaren que passaria aquella mateixa vesprada a arreglar-lo. Com que l'electricista no havia aparegut, al cap de dos dies, la senyora Encarna tornà a telefonar-li.

—Com és que no ha vingut encara a arreglar-me el timbre —li preguntà.

—Vaig anar ahir —li diu l'home—, però tot era tocar el timbre i no em va obrir ningú...

Al convent de Gilet, un home volia parlar amb el prior, que havia estat malalt uns dies.

—Està el pare prior? —va preguntar.

—No, gràcies, ja està millor —li va respondre un novici.

En un poble perdut al cor de l'Àfrica, fa ja molts anys, un guerrer pregunta al cap dels caníbals:

—Què et va paréixer la meua germana?

—Bé —li respon el cap—, però li faltava una miqueta de sal.

A Jerusalem, quan Jesús i els apòstols es preparaven per celebrar el Sant Sopar, tots anaven manant coses.

–Judes, para taula –deia sant Pere.

–Judes, i el vi? –li preguntava sant Joan.

–Judes, home, que no tenim encara ni pa ni vi... –li deia sant Tomàs.

Després, quan estaven acabant de sopar, Jesús, dirigint-se a tots els apòstols, els va anunciar:

–Sé que un de vosaltres em trairà..

I Judes, que ja estava cansat, va dir, en veu baixa:

–No és just, home. Tot ho he de fer jo!

Dos amics de Cotes enraonaven de les coses de la vida.

–Tu saps quina és la diferència entre just i correcte? –li pregunta l'un a l'altre.

–Home, mira, si tu et claves el dit dins del nas, et queda just –li contesta l'altre–; però no és correcte.

–Què digué el número u al zero?

–No ho sé.

–Aparta't, rodanxó!

Diu que, un dia, un guàrdia municipal de la localitat va veure un home que bracejava, dins del llac de Banyoles.

–Escolte! –el va advertir–. Que no ha vist el cartell? Ací està prohibit nadar...

–És que no estic nadant –li va dir l'altre, amb l'aigua al coll–: estic ofegant-me!

A la llar dels jubilats de Terrateig, un amic pregunta a un altre:

–Què és això que prens?

–Unes píndoles per a reactivar la memòria.

–I et fan profit?

–Sí, sí... Ja he millorat molt.

–I des de quan te les prens?

–El cas és que, ara, no me'n recorde.

Conten que a l'hospital comarcal del Baix Segura, un hivern, hi havia un cartell que advertia:

«Senyores i senyors: es fa saber que un dels malalts ha pres una quantitat tan exagerada d'antibiòtics que, quan esternuda, millora el company d'habitació».